

Ketil Bjørnstad

EVENING SONG

Aftensang

Ketil Bjørnstad
EVENING SONG
Aftensang

1. LET ME TAKE YOU WITH ME (*LA MEG TA DEG MED*)
 2. BOAT ON THE FJORD I (*BÅT PÅ FJORDEN I*)
 3. YOUR SMILE (*SMILET DITT*)
 4. THE FUTURE (*FREMTIDEN*)
 5. I TAKE A PAUSE FROM MYSELF (*JEG TAR EN PAUSE FRA MEG SELV*)
 6. WHEN THE WIND BEGINS (*NÅR VINDEN KOMMER*)
 7. TO MAREN (*TIL MAREN*)
 8. THREE MINUTES (*TRE MINUTTER*)
 9. CIVILISATION (*SIVILISASJON*)
 10. BOAT ON THE FJORD II (*BÅT PÅ FJORDEN II*)
- BONUS TRACK: TO MAREN (*TIL MAREN*) VOCAL VERSION

RESTING SPACES IN OUR LIVES

Nature draws me back into its kingdom. The spaces of my childhood where I could sit by myself for hours. What did I do? I sat and felt the aloneness. Not loneliness. I stared at the landscape surrounding me. I could stand up and look. From the top of Krokkleiva, from Frognerseteren, from Brunkollen, from the coast of southern Norway or from Jotunheimen. Randsfjorden. Now, in the evening hours, I sit on my veranda down by the fjord or up at my cabin, where I can gaze far out into the blue. Often I can sense music within me. At other times there is total silence. I am not disturbed by a single thought. Because it is nature itself that is in control. The changes in the light. Where the sun sets in the west. Where the moon rises in the east. The forest darkens hour by hour. As does the fjord. The wind dies down slowly, unless the storm strikes in full force.

Music also has resting spaces. Spaces you already know about, where you like to go again and again so you can rest in a familiar environment, or discover new paths you did not even know existed.

It was organist and conductor Svein Rustad who contacted me and asked whether I could write these evening songs. As Sandefjord Church's artistic

director, he was envisioning a choir work that he would call *Evening Song for an Ageing Person*. He wanted to base it on some poems that I had read during a solo concert in the church a few years previously. Many of them came from the poetry collection *Båt på fjorden (Boat on the Fjord)* (Aschehoug, 2021).

As always, I composed the instrumental versions first, apart from *To Maren*, a lullaby that I felt I had to sing myself with my untrained voice. Often what one is actually looking for can be found in what is unrefined. What is original. When I recorded these songs in May 2024, they were meant to be sketches. But as I have also experienced before when composing, the sketches acquired their own meaning. And Svein and I agreed that they should be released as an individual album. What will happen with the choir work, which is planned for the spring of 2025, remains to be seen. Although the resting spaces are the same, their mood and lighting is constantly changing. We are still in the midst of a process. As in life itself.

Oslo, 26 October 2024

Ketil Bjørnstad

1. LET ME TAKE YOU WITH ME

Let me take you with me to the past
A journey to the lands where we began
The lands we both come from

Let me show you the places where we used to play
while the morning sun melted the night's frost
Let me show you the beaches where we ran
And threatened the sea
ploughed through the waves with our scrawny arms
and sat holding hands in the evening and told fairy tales
about the light
while the grown-ups called out to us through the darkness:
Children, where are you?

Do you remember we were ice-cold when we hid in the forests
and I gathered green twigs to hide
how your face blushed?

Do you remember they brought us woollen blankets and warm clothes
and said we were naughty while they wordlessly
carried us to bed?

Do you remember that we talked softly and secretly
when they had gone?

Now it has grown silent in our room
and nobody opens the door anymore to see
how we are
if we are talking or sleeping
We have grown up at last you said and went away
but there was silence in your footsteps

Beloved, now the time is ripe for us both
Let me take you with me to the past
A journey to the lands where we began
The lands we both come from –

2. BOAT ON THE FJORD I

Suddenly it is there again
Where did it come from?
A calm fjord. A boat
Who is on board?

A fisher, a drinker?
A broken heart?
Perhaps all three

Or none of them
Only the boat on the fjord
The one only *I* can see

The one that comes
Again and again
From the south or north

Suddenly it is there
With *me* on board

3. YOUR SMILE

Your smile has changed
Something in your eyes. Something that can also smile
But something distant, as though you, more than before,
are thinking of other things

Oh, my beloved, think of me
In any case when you look at me
with that south-wind gaze, or with
the gaze that carries with it all the promises
I have always believed in promises

Your smile has changed
Something in your eyes. Something that can also smile
But something distant, as though you, more than before,
are thinking of other things

Perhaps not threatening, but even so
Or is it *I* who have changed
Has my smile changed
As though I, more than before, am thinking:
One day we will in any case lose each other

Your smile has changed
Something in your eyes. Something that can also smile
But something distant, as though you, more than before,
are thinking of other things

4. THE FUTURE

The future is sitting, quiet as a mouse, at the end
of the table
in the restaurant
It does not say a word
Does it hear what we are talking about? Everything
we do not know?
What does it know about us?
Does it know everything that will happen to us?
Does it know when we will die?

You say something
I listen, as always
though it is difficult to hear you
surrounded by the clatter, laughter and conver-
sations
of this noisy place
What are they talking about at the tables around
us?
I have always loved the sound of your voice
Despite its age, it has an innocence within

So talk to me, my beloved
Because the future is sitting at the end of the table,
listening
And does not say a word.

5. I TAKE A PAUSE FROM MYSELF

I take a pause from myself
I look at birds flying
I take a pause from myself
while the wind is crying

I actually came here
Farthest out and away
Where the lighthouse is
And boats' horns sound all day

When did I become a stranger here
What did nature have to tell?
What did it say to me, after all?
I hear the foghorn like a bell

6. WHEN THE WIND BEGINS

When the wind begins the waves become an army
They march in time
Where are we going?
What do we see over there by the land?

The wind always sees land
But when the land comes the trees take over
and the waves become quiet
Someone sleeps and is slowly awakened
Hush, says the wind, not too fast
Listen to the rustling of the treetops
The trees stay there regardless of the wind
Let themselves bend, let themselves break

The breath from the land that is not
It is there the wind lives
It is there it rests

Autumn wind, spring wind, summer wind, winter
wind
Travelled over land and sea
They met a man who let them be

Yes, caress my brow, wind
and give me peace

7. TO MAREN

Do you remember that time?
(sleep now, sleep)
Not so long ago
(sing about Bo-Peep)
The sea was calm
The weather was fair
You ran with bare feet
And wind in your hair

I remember the life we led under the trees
Closeness to you. Scabs on our knees
The island that was home for us five
Where we were happy to just be alive

Then one day I said goodbye
(baa baa black sheep)
Did it ever make you cry?
(sleep now, go to sleep)
But you came to me
Before too long
Because you wanted to be
In a song

I will not forget. It was for you
But I listened quietly. It was mine too
You are always near me, wherever you are
Always in my world. Never very far

Do you remember that time?
(twinkle, twinkle little star)
Much too long ago
(how I wonder what you are)
The sea was often stormy
We found no peace there
But you ran with bare feet
And wind in your hair

8. THREE MINUTES

It takes three minutes
from when one thinks that Dvořák's concerto
for cello and orchestra
is over, until it really
is over

Three minutes
as never before in Dvořák's music
Lines of remembrance, diminuendo of certainty
after all that was lived, and all that was lost

Oh, my beloved, may old age also be like that
Three minutes where life opens itself up again
like when we were young back then
when everything was possible
Yes, let us part from each other like that, my friend

May death, too, sit down and listen
confused and fascinated
as though it, in an unexpected moment,
felt superfluous

Three minutes, my beloved
As never before between us
Until the idyll was shattered
Until it really was the end

9. CIVILISATION

Civilisation is a piece of cloth
That covers my nakedness
Under the cold material
a clock is ticking
an alarm bell is ringing
The Earth's crust cannot prevent volcanoes
from erupting
If the temperature is high enough
even rocks begin to float
Give me a fixed point
and I freeze
Give me a motion
and I will tell you
who you are

10. BOAT ON THE FJORD II

Are you on board, my beloved?
It is so lonely here
And I am so afraid of losing you

No, I must be confused
Because here you are beside me!
We are sitting up here
By the wall of the cabin
It's someone else on the fjord now

But isn't that the same boat?
Is it someone we know?
Could they be coming for a visit?

Or are we alone
Like in days gone by
Just us?

Did you smile at me?
A small nuance, something in your eyes, or in the
corner of your mouth.
Perhaps not dangerous, but even so
Or is it *I* who have changed
Become older, more unsure
Has my smile changed?

Say something to me, my beloved
Tell me what is going to happen
Nothing is as quiet as that

SITTESTEDENE I VÅRE LIV

Naturen tar meg tilbake til sitt rike. Barndommens sittesteder, der jeg kunne være for meg selv i timevis. Hva gjorde jeg? Jeg satt og kjente på aleneheten. Ikke ensomheten. Jeg stirret på landskapene rundt meg. Jeg kunne reise meg og se. Fra toppen av Krokkleiva, fra Frognerseteren, fra Brunkollen, fra Sørlandskysten eller Jotunheimen. Randsfjorden. Nå, i aftensangens tid, sitter jeg på verandaen nede ved fjorden eller oppe ved hytta, der jeg kan se de blåner syv. Ofte er musikken med meg. Andre ganger er det helt stille. Ikke en tanke er forstyrrende. For det er naturen selv som har kontrollen. Lysets skiftninger. Der går solen ned i vest. Der stiger månen opp i øst. Skogen mørkner fra time til time. Fjorden også. Vinden stilner langsomt, hvis ikke stormen kommer for fullt.

Musikken har også sittesteder. Steder man allerede vet om, dit man gjerne går igjen og igjen, for å hvile i det gjenkjennelige, eller oppdage nye stier man ikke visste fantes.

Det var organist og dirigent Svein Rustad som kontaktet meg og spurte om jeg ikke kunne skrive disse aftensangene. Som kunstnerisk leder i

Sandefjord Kirke ønsket han seg et korverk han ville kalle *Aftensang for et aldrende menneske*. Han ville ta utgangspunkt i noen dikt jeg hadde lest under en solokonsert i kirken et par år tidligere. Mange var hentet fra diktsamlingen *Båt på fjorden* (Aschehoug 2021).

Som alltid komponerte jeg instrumentalversjonene først, med unntak av *Til Maren*, som er en vuggesang jeg følte at jeg selv måtte synge, med min uskolerte stemme. I det uferdige ligger ofte det man egentlig søker. Det opprinnelige. Da jeg spilte inn disse sangene allerede i mai 2024, var de ment som skisser. Men som jeg også tidligere hadde erfart når jeg komponerte, fikk skissene sin egen betydning. Og Svein og jeg ble enige om at de skulle utgis på et eget album. Hva som skjer med korverket, som er planlagt for våren 2025, gjenstår å se. Selv om sittestedene er de samme, forandrer de alltid stemning og lys. Vi er fortsatt i en prosess. Som i livet selv.

Oslo, 26. oktober 2024

Ketil Bjørnstad

1. LA MEG TA DEG MED

La meg ta deg med til fortiden
En reise til de land hvor vi begynte
Landene vi begge kommer fra

La meg vise deg de plasser hvor vi pleide leke
mens morgensolen smeltet nattens rim
La meg vise deg de strender hvor vi løp
og truet havet
pløyde bølgene med våre spinkle armer
og satt hånd i hånd om kvelden og fortalte eventyr
om lyset
mens de voksne ropte på oss gjennom mørket:
Barn, hvor er dere?

Husker du vi frøs da vi gjemte oss i skogene
og jeg samlet grønne kvister for å skjule rødmen
i ditt ansikt?
Husker du de kom med ulltepper og varme klær
og sa vi var uskikkelige mens de uten ord
bar oss i seng?
Husker du vi snakket lavt og hemmelig
da de var gått?

Nå er det blitt stille i vårt rom
og ingen åpner lenger døren for å se
hvordan vi har det
om vi snakker eller sover
Vi er endelig blitt voksne sa du og gikk din vei
men det var taust i dine fotspor
Kjære, nå er tiden inne for oss begge
La meg ta deg med til fortiden
En reise til de land hvor vi begynte
Landene vi begge kommer fra –

2. BÅT PÅ FJORDEN 1

Plutselig er den der igjen
Hvor kom den fra?
En blikkstilte fjord. En båt
Hvem er om bord?

En fisker, en dranker?
Kjærlighetssorg?
Kanskje alle tre

Eller ingen av dem
Bare båten på fjorden
Den bare *jeg* kan se

Den som kommer
Igjen og igjen
Fra syd eller nord

Plutselig er den der
med *meg* ombord

3. SMILET DITT

Smilet ditt har forandret seg
Noe i øynene dine. Noe som også kan smile
Men noe fjernt, som om du, mer enn før
tenker på andre ting

Å kjære, tenk på meg
I hvert fall når du ser på meg
med sønnavinds-blikket, eller med
blikket som bærer med seg alle løfter
jeg har alltid trodd på løfter

Smilet ditt har forandret seg
Noe i øynene dine. Noe som også kan smile
Men noe fjernt, som om du, mer enn før
tenker på andre ting

Kanskje ikke farlig, men likevel
Eller er det *jeg* som har forandret meg
Har smilet mitt forandret seg
Som om jeg, mer enn før, tenker:
En dag skal vi uansett miste hverandre

Smilet ditt har forandret seg
Noe i øynene dine. Noe som også kan smile
Men noe fjernt, som om du, mer enn før
tenker på andre ting

4. FREMTIDEN

Fremtiden sitter musestille ved bordenden
på restauranten
Sier ikke et ord
Hører den hva vi snakker om? Alt vi ikke vet?
Hva vet den om oss?
Vet den alt som skal skje med oss?
Vet den når vi skal dø?

Du sier noe
Jeg lytter, som alltid
selv om det er vanskelig å høre deg
omringet av klirringen, latteren og samtalene
i dette bråkete lokalet
Hva snakker de om, ved bordene rundt oss?
Jeg har alltid elsket lyden av stemmen din
Til tross for alderen, har den en uskyld i seg

Så snakk til meg, kjære
For fremtiden sitter ved bordenden og lytter
Sier ikke et ord

5. JEG TAR EN PAUSE FRA MEG SELV

Jeg tar en pause fra meg selv
Jeg ser på fugler
Jeg tar en pause fra meg selv
mens vinden uler

Hit kom jeg faktisk
Ytterst ute
Der fyret er
Jeg hører båter tute

Når ble jeg fremmed her
Hva sa naturen?
Hva sa den til meg, etter alt?
Jeg hører tåkeluren

6. NÅR VINDEN KOMMER

Når vinden kommer blir bølgene en hær
De marsjerer i takt
Hvor er det vi skal?
Hva ser vi der borte ved land?

Vinden ser alltid land
Men når landet kommer tar trærne over
og bølgene går til ro
Noen sover og vekkes langsomt
Hysj, sier vinden, ikke for fort
Hør suset i tretoppene
Trærne står der uansett vind
lar seg bøye, lar seg knekke

Pusten fra landet som ikke er
Der bor vinden
Der hviler den ut

Høstvind, vårvind, sommervind, vintervind
Gikk seg over sjø og land
Der møtte de en gammel mann

Ja, stryk over mitt hode, vind
og gi meg fred

7. TIL MAREN

Husker du den tiden?
(sov nå, sov)
Ikke lenge siden
(lese?, ja, får lov)
Havet lå helt stille
Alt var fred
Du sprang alltid barbent
der et sted

Ref:
Slik vil jeg minnes livet der
Nærheten til deg. Skrubbete knær
Øya der vi bodde. Alle fem
Det vi kunne kalle for vårt hjem

Så dro jeg av gårde
(byssan lull)
Hva måtte du tenke?
(kittelen full)
Men du kom, du kjære
Gang på gang
For du ville være
i en sang

Ref:
Som jeg ikke glemmer. Den var din
Men jeg lyttet stille. Så ble den min
Alltid er du nære. Hvor du enn er
Alltid i min verden. Alltid der

8. TRE MINUTTER

Husker du den tiden?
(a-ja-boff)
Altfor lenge siden
(hunden sier voff)
Havet stormet ofte
Ingenting var fred, men
du sprang alltid barbert
der et sted

Tre minutter tar det
fra man tror at Dvořáks konsert
for cello og orkester
er slutt, til den virkelig
er slutt

Tre minutter
som aldri før i Dvořáks musikk
Erindringens linjer, visshetens diminuendo
etter alt som var levet, og alt som var tapt

Å kjære, måtte også alderdommen bli slik
Tre minutter hvor livet åpner seg igjen
som i ungdommen den gangen
da alt var mulig
Ja, måtte vi skilles slik, min venn

Måtte også døden sette seg ned og lytte
forvirret og betatt
som om den, i et uventet øyeblikk
følte seg overflødig

Tre minutter, kjære
Som aldri før mellom oss
Til idyllen ble brutt
Til det virkelig var slutt

9. SIVILIASJON

Sivilisasjonen er et klede
som dekker over min nakenhet
Under det kalde stoffet
tikker en klokke
ringer en alarm
Jordskorpen kan ikke hindre vulkaner
i å bryte ut
Er temperaturen høy nok
begynner også sten å flyte
Gi meg et fast punkt
og jeg fryser
Gi meg en bevegelse
og jeg skal fortelle deg
hvem du er

10. BÅT PÅ FJORDEN 2

Er du om bord, kjære?
Det er så ensomt her
Og jeg er så redd for å miste deg

Nei, jeg tuller visst
Du er jo ved siden av meg!
Vi sitter her oppe
ved hytteveggen
Det er noen andre på fjorden nå

Men er det ikke den samme båten?
Er det noen vi kjenner?
Kanskje kommer de på besøk?

Eller er vi alene
slik som i gamle dager
Bare oss?

Smilte du til meg?
En liten nyanse, noe i øynene, eller i munnviken.
Kanskje ikke farlig, men likevel
Eller er det *jeg* som har forandret meg
Blitt eldre, mer usikker
Har smilet mitt forandret seg?

Si noe til meg, kjære
Fortell meg hva som skal skje
Ingenting er så stille som dét

All music by Ketil Bjørnstad

Recorded 28 May 2024
Propeller Studio, Oslo, Norway
Recorded and mixed by Mike Hartung
Mastered by Morgan Nicolaysen

PRODUCED BY KETIL BJØRNSTAD

All photos by Ketil Bjørnstad *
Cover photo: *Evening Song, Randsfjorden, June 2024* – by Ketil Bjørnstad
* Portrait photo by Haakon Sand
English translations by Shari Gerber Nilsen
Album cover design by Rune Mortensen

Special thanks to Svein Rustad, Maren K. Onsaker,
Mike Hartung, Cathrine Heen and Helge Westbye

